

пращаха въ различни мѣста, по различни пжтища. Всички се прегръщаха единъ другъ, цѣлуваха се, прощаваха се и огласяха мѣстността съ своитѣ ридания.

Между гражданитѣ пешкомъ вървѣше великиятъ старецъ, подпрѣнъ на патерицата си, облѣнъ въ сълзи и съ наранена душа. Не отъ болестъ страдаше той, нито старостъ измжчваше тѣлото му. Мжчеше го страданието на народа и нѣжната възраст на децата.

Когато достигнаха до Марино поле и трѣбваше вече да се раздѣлятъ, турцитѣ, които придружаваха това печално шествие, дадоха заповѣдъ на Евтимия да се отдѣли отъ другитѣ заточеници. Прогоненитѣ граждани паднаха тогава предъ краката на патриарха и ги обливаха съ поройни сълзи, цѣлуваха му ръжка, наричаха го пастирь, учителъ, чадолюбивъ баща, и съ неописуема мжка се раздѣляха. Жени слагаха предъ него децата си да ги благослови. Щастливи бѣха ония, които стоеха по-близу до него, та можаха да се допратъ съ устни до дрехата му. Мнозина скубѣха трева отъ мѣстото, дето той бѣ стоялъ. Ония пъкъ, които бѣха далечъ отъ него и не можеха да се приближатъ отъ голѣмата навалица, ронѣха задавено сълзи и получаваха отъ далечъ последния му благословъ.

Евтимий увещавахе всички да държатъ здраво бащината си вѣра, да се не отчайватъ отъ сполетѣлитѣ ги беди и да върватъ въ щастливата бжнина на България. „Страданията нѣма да бждатъ вечни, защото българскиятъ Богъ нѣма да остави народа ни да изчезне!“

Като каза тия думи, старецътъ падна на колѣне и горещо се молѣше на Бога да закриля бъл-